

gældende, at mange problemer er fælles uanset ideologiske forskelle, nemlig sikring af rimelige arbejdsvilkår og respekten for arbejderens menneskelige personlighed og værdighed.

Styrelsesrådets formand *Barboza-Carneiro*, Brasilien, omtalte den udvikling, der var sket i ILOs virksomhed siden 1919, og håbede, at ILO under arbejdet med ændrede opgaver måtte bevare den livskraft, som er blevet indpodet organisationen af de store industrilandes arbejderorganisationer, og at denne livskraft måtte blive sat ind på arbejdet i lande, der er i færd med industriel udvikling.

Arbejdsgivergruppens formand *Waline* talte om den forandring, der var ved at ske med organisationen som følge af deltagelse fra socialiserede lande, hvor arbejdere og arbejdsgivere følger regeringens ordrer; herved risikerer ILO at blive en

regerings-domineret organisation. Medens respekten for menneskerettigheder efter *Walines* opfattelse var betingelsen for ethvert menneskeligt fremskridt, var der fare for, at de store principper blev ofret for at bevare verdensomspændende medlemsskab af ILO.

På arbejdernes vegne talte *Sabroso*, Peru, der mindede om, at ILO kun havde tilbagelagt en del af vejen til sit mål, idet millioner af landarbejdere og personer tilhørende primitive befolkningsgrupper endnu afventede social retfærdighed.

Generaldirektør *Morse* fremhævede, at ILO måtte have den idé for øje, at menneskeværdige forhold og respekt for den menneskelige personlighed er nødvendige betingelser for en stabil fred. Over halvdelen af verdens befolkning lever i elendighed og uvidenhed, hvilket giver ILO nok af fremtidsopgaver.